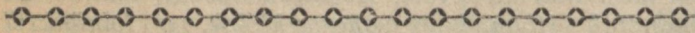

kelni az — élet. Zsolozsmák békítő hangja ne ébressze fel a pusztulás kialvó haragját. Az energia ha egyszer át akar alakulni, ne merjetek az útjába állni. A halál ha egyszer keményen megveti a lábát, ott csak élet támadhat.

A te életed erdélyi Föld.

A karácsonyi levélből ime ez lett — Anyám — s ezt nem érti meg Emmy, aki körül csillog a nyugalom sujtásos jóléte. Azért irtam magának — Anyám — aki rossz okuláréjával, ha olvassa, érti, mert a fia írja. A fia, aki meghal ezen az ötödik karácsonyon — az Életért.

Tamás.

Igy volt . . .

Jól emlékszem, így volt.

Az esti harangszó utolsó hullámai alig foszlottak szét, lelkes gyermekhad loholva lepi meg a szomszéd házak ajtóit, hol karácsonyi dalokat énekelve, hirdették az Igazság földrejövételét, az alkotó Isten szeretetét. Szívnek szólt az ének, könnyes volt a dál, mert érintetlen gyermeki lelkek hirdették az Igazság diadalát. Ének után egy rövid vallásos verset pergették le zavart gyorsasággal. Ezután kapták az ugynevezett karácsonyi „galambas“-t, (galamb alakra gyurtészta), mit úgy a szegény, mint a gazdag gyermekek egyaránt elfogadtak. Voltak olyanok közöttük, kik egy-két tréfás verset is betanultak; azok bekopogtak az ajtón s ott bent mondották el a betanult versikét, a házbeliek nagy gyönyörűségére.

Jól emlékszem, hozzánk Gáll Imre kopogott be másodmagával. Hetykén állott meg a büszke gyermek az asztal előtt és pattogó hangon kezdett az alábbi kis versikébe.

Jó napot, vitézek! Ide hallgassatok!

Ha tormás csukával engem jól tartotok,
Ha penészes garast nekem bőven adtok,
Akkor szűröm ujjából nektek is papolok.
Csitt, patt! minden ember szónak békét hagyjon,
Ha van jó gazdasszony, a konyhához lásson!
Uri magam alá gazdag hintót adjon,
Hogy az utcán lábam gyalog ne fáradjon.

Eljártam, kerültem széles e világot,
Délhegy oldalából néztem az országot,
Hogy hol kapnék én egy kevés uraságot,
Koldusok között első kuptaságot.
Eljártam Aziát, nagy Brandenburgiát,
Hétszer végeztem ki a filozófiát.
És oly nagyon tudtam a napoknak számát,
Más mondta meg nagy Karácsony napját.
Édes jó asszonyom, mit nevensz szemembe?
Tán beleszeretnél uri személyembe?
De hidd el, addig nem jutsz szerelmemhez,
Mig vagy öt huszast nem adsz kezeimhez.

Ama régi mezőkön, mikor ott bujdosom,
Tyukok, disznók között, sokat koplalgattam.
Sokszor himlőkelyes bőrömet megnyuztam,
Kanca-bocskoromat sokszor nyársra huztam.
Kutya ugatását majd két napig kergettem,
Amint megtaláltam, tarisznyámba tettem.
A veréb árnyékát sokszor agyon üttem,
Vénfa csikorgását a zsebembe szedtem . . .

Római ur vagyok, elég van tallérom,
Aranyom annyi van, a lábam sem birom.
Uri személyem, hajtóka gallérom,
Magam szép természetét le sem irhatom.

No, barátom, füttykös, ha ide behívtál,
Vagy igen jól tartsál, vagy eltakarodjál,
Mert az utcán mind azzal biztatál,
Ha van jó étvágyad, — egyél, igyál.
Mert másképp megfogom pupos hátadat,
S a rajta levő nagy rongyos cundrádat,
S addig fogom ütni görbe hátadat,
Mig visszavonod rut hazugságodat.

Aki ezen verset hallá füleivel,
Három singes kolbászt tartson tenyerivel.
Aztán teritse meg szépen asztalát,
Tegyen oda jó püspöki borocskát,
Hadd mondhassunk boldog Aleluját!

Igy volt valamikor, nem is olyan régen. Azóta hallgat a dal, szunnyad a szellem, vérzik a gondolat. Bús árnyak járnak békességes székely falvak utcáin; nyugtalan az élet, tömérdek a kin. Zuzmarás, ködös éjben, a Szeretet születésekor, busuló lelkek siró panasza köszönti az Igazságot. Alázatos mea culpa és néma gyász köszönt be a házakhoz.

Mert Gál Imrét régen eltemették az Isonzó hullámai . . .

Mák.

JOZAFÁT.

Ó én is laktam fényes palotában
S a bútalanság volt fehér arám
S szíromszőnyegre lépett könnyű lábam
Kábitó rózsafák pazar során.

Lótusz ringott a kert tündér-tavában,
Nyelvét nem öltögette dudva rám.
Mért is sodort — virágot — kúsza vágyam
Túl kastélyom bizalmas udvarán?

Künn: Koldust láttam, csonka volt a lába
s halottat vittek cipruson homályba
s láttam tört ivű, sorvadtt rózsafát.

S mióta visszatértem, lelkem árva,
S csak hervadásra gondol és halálra
bánat-királyfi: szegény Jozafát.

Aprily Lajos.

Legolcsóbb bevásárlási hely a katonaság, csendőrség, rendőrség, pénzügyőrök, egyetemi hallgatók, diákok, vasutasok, postások, tüzoltók, hajósok, erdészek és bányászok **Friedrich József** egyenruházati és hadfelszerelési intézete, egyenruha és uri szabósága. — A Dél-Alapítva 1891. vidék legrégebbi egyenruházati üzlete. Telefon 14-33.

Legolcsóbban

vásárolhat arany, ezüst ékszereket,
órákat, ezüst és kínai ezüst cigaretta-tárcákat, dísz tárgyakat

BOKOR IZSÓ

órák és ékszerésznel, Kelemen-u. 7.

Arany-, ezüst és ezüstpénzek beváltatnak legmagasabb árban.